

den Egn, hvor jeg er kjendt, stilles der accurat de samme Fordringer som her i § 46. Det er Tilfældet hos os, at Branddirecteuren befaler, at der skal være Branddamme, som kunne være tjenlige, og desuden staaer der jo ogsaa her i Paragraphen: „efter Omstændighederne“; hvor der intet Vand er, kan Branddirecteuren jo intet Vand skaffe.

Taug: Jeg kunde have ønsket flere faste Bestemmelser om Anskaffelse af Sprøitterne; thi jeg har Erfaring for mig, at saadanne Sprøiter, naar de have været vel betjente, have gjort stor Nytte og reddet mange Bygninger fra Ildbrand. Imidlertid tør jeg med Hensyn til Befolkningen ikke forlange, at der skulde holdes en Sprøite i hver Commune; jeg mener, det burde helst være overladt til Amtsraadene at inddele Amtene i Sprøitedistricter efter de locale Forhold. Jeg er ikke saa bange som den ærede Landsthingsmand fra Lolland (Jesper sen) for de Udgifter, der derved ville paadrages Kommunen. De kunde ikke blive saa store, og vi have jo havt og have endnu i dette Døgn en Forpligtelse for Hovedgaardene til at holde Sprøiter. Kunne saadanne, undertiden ikke altid store, Gaarde evne at holde Sprøite, kan vel ogsaa en heel Commune gjøre det. Naar vi have en Sprøite, tror jeg ogsaa, at vi maae have indøvet Mandskab til at betjene den. Vi have ofte seet, at Mandskabet der ikke har forstaaet at haandtere disse Redskaber. En Indøvelse bør vistnok skee, og den Uleilighed, det vil foranledige Mandskabet, er saa ringe, at det ikke bør komme i Betragtning. I Kjøbstæderne pleie jo saaledes Sprøiteøvelserne at være en Fornøielse for Mandskabet, og Døvsedagen en Festdag, og den vil blive lige saa paa Landet.

Af de andre Brandredskaber kunde jeg vistnok have ønsket, at adskillige ikke vare tagne med som en Bestemmelse i Loven, men at man havde overladt Omsorgen derfor til de vedkommende Steders Autoriteter. Navnlig holder jeg ikke af Brandspandene. Af Spande har man nok paa alle Steder; de findes i ethvert Huus, i mange Exemplarer, og forfjellen paa Brandspande og andre Spande ved jeg ei at definere. Skulde det være Læder-

spande herved forstaaes, er det Slags Spande kun til ringe Nytte, de holde for lidt Vand og blive let gulsne eller utatte, naar de blive tørre. Brandseil kunne have deres store Nytte; men det vil medføre ikke liden Beføstning, naar der skal være 2 til hver Sprøite og hvert mindst 72 Quadratalen. Der staaer i § 40, at, naar Sognene eller Districterne ikke efterkomme at anskaffe de befalede Brandredskaber, skal Amtsraadet foranstaae de manglende anskaffede paa disse Sognes Beføstning, og Omfostningerne blive da i Mangel af Betaling at inddrive ved Udpantning. Jeg turde maastee spørge, hos hvem der skal uypantes? — thi man kan dog ikke gjøre Udpantning hos en heel Commune.

Bulff: Jeg vilde tillade mig at henvende et Spørgsmaal til den ærede Ordfører i Anledning af § 42. Der staaer sidst i Paragraphen, at Kjøbstaden i Tilfælde af Ildbrand paa Landet er pligtig at sende een eller efter Omstændighederne flere Sprøiter med fornødent Mandskab til Hjælp. „Fornødent Mandskab“ er vistnok et temmelig ubestemt Udtryk. Naar der dermed menes, at den skal sende det Mandskab, som hører til at betjene Sprøitterne, saa vil det være en uoverkommelig Udgift for Kjøbstaden, hvor der ikke kan tilstiges Bøgne til at transportere Mandskabet. Det har stedse været Tilfældet, at man sender det fornødne commanderende Mandskab, og det er ogsaa tilstrækkeligt, thi der vil altid paa selve Brandstedet findes Mandskab nok til at betjene Sprøitterne.

Ordføeren: Udvalget har derved tænkt sig, at man efter de locale Forhold skulde i Reglementerne bestemme, fra hvilken By der skulde mødes med Sprøiter, medens det ellers har været Brug, at Hjælpen skal møde paa Brandstedet, hvorfra der let opstaaer den uheldige Følge, at Alle møde der og lade Sprøiterne støttes sig selv. Hvor Forholdene ere saadanne, at der er Grund til en finere Organisation, der er det forbeholdt ved § 55 at fastsætte en vis Omgang, hvorefter Hjælpen skal ydes, og at overdrage visse Bestillinger ved Sprøitens Betjening til bestemte Personer,